Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία.. Φράγκα	25.—
Ἑξάμηνος. . .	» 14,—	Ἑξάμηνος	» 14,—
Τρίμηνος . . .	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 98 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1922* | *Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 38*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς' (Συνέχεια)

—Ἐγὼ στόχα πεῖ, σόντροφε, τοῦ ἔλεγε.. Ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας δὲν πιάνεται ἀπὸ ἕνα παιδάκι σὰν καὶ σένα.. Πάλι καλὰ ποὺ ὧς τώρα, χάρις στὰ ῥοῦχα αὐτά, γλύτωσες ἀπ' τὴν ἐκδίκησή του... Τὰ μάτια σου τέσσερα, Φρέδο !.. Παίζεις τὸ πετσί σου !

—Μπᾶ! ἀπαντοῦσε μ' ἀφροντισιὰ τὸ παιδί.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξανάρχιζε τὶς περιπέτειές του.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου βασιλιᾶ θὰ γινόταν σὲ μιὰ ἑβδομάδα κι' ὁ Φιδὲς ἔλπιζε πὼς θὰ πάρῃ πίσω τὴν κασσετίνα, βασιζόμενος σ' αὐτὸ κι' ὄχι στὶς τρελλὲς ἀπόπειρες τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ σκοπός του ἦταν γ' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸ βασιλιὰ κι' ἐνεργοῦσε μ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα μαζὶ μὲ ἄλλους δυσαρεστημένους.

Ὁ Φιδὲς ὅμως ἄδικα καταφρονοῦσε τὸ Φρέδο καὶ τὶς ἀπόπειρές του.

«Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν τοῦ βασιλιᾶ».
(Σελ. 298, στ. 6')

Μιὰ παροιμία λέει ὅτι «πολλὲς φορὲς σοῦ χρειάζεται ἕνας μικρότερός σου» κι' ἡ παροιμία αὐτὴ ἀλήθευε ὀκόμη μιὰ φορά.

Ἀνάμεσα στὰ σπίτια, ποὺ ὁ Φρέδος εἶδε τὸ βασιλιὰ νὰ συχνάζῃ, ἦταν κι' ἕνα στὴν ὁδὸν τῶν Ἄγγλων.

Ἦταν ἕνα μέτριο σπιτάκι μὲ δυὸ πατώματα, μὲ ῥαγισμένους τοίχους καὶ σάπια παραθυρόφυλλα. Τέτοια σπίτια ἦταν ἄφθονα στὴ βρωμερὴ αὐτὴ συνοικία.

Μιὰ ὁλόκληρη μέρα τὸ παιδὶ ἐξέταζε τὸ σπίτι αὐτό, ποὺ μποροῦσε νἆταν ἡ τωρινὴ κατοικία τοῦ βασιλιᾶ.

Φαινόταν ἄδειο· τὰ παραθυρόφυλλά του δὲν ἄνοιγαν ποτέ. Τριγυρίζοντας τὴ μάντρα, ὁ Φρέδας εἶδε πὼς μιὰ ἄλλη πόρτα, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἔβγαζε μέσα στὸ λαχανόκηπο.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψη τοῦ δυνάμωσε τὶς ὑποψίες του, γιατὶ ἀπὸ τότε ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ βασιλιὰ παρατήρησε ὅτι εἶχε ἰδιαίτερη προτίμηση στὰ σπίτια ποὺ εἶχαν διπλῆ εἴσοδο.

—Πρέπει νὰ μάθω τί 'ναι ἐκεῖ μέσα! μουρμούρισε τὸ παιδί.

Περίμενε νὰ νυχτώσῃ καὶ στὶς ἕνδεκα, δηλαδὴ τὴν ὥρα ποὺ ἤξερε πὼς ὁ βασιλιὰς ποτὲ δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι του, πῆγε στὴν ὁδὸν τῶν Ἄγγλων.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ σπίτι ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ ἦταν κατοικημένο, ἀνασήκωσε τὴ φοῦστα του, σκαρφάλωσε στὴ μάντρα, μὲ τὴν τέχνη ποὺ ξέρουμε πὼς εἶχε σ' αὐτὸ τὸ γύμνασμα καὶ κατρακύλισε ἀθόρυβα μέσα σ' ἕναν κῆπο, ὅπου ἦταν πεταμένα παλιὰ κουτιὰ ἀπὸ σαρδέλλες καὶ σπασμένες μποτίλλιες.

Μόλις βρέθηκε στὸν κῆπο τὸ παιδὶ κοίταξε μ' ἔκπληξη γύρω του.

Τὸ σπίτι δὲν ἦταν ἀκατοίκητο!

Ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο τοῦ ὑπογείου, εἶδε δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔπιναν κι' ἔπαιζαν χαρτιά.

«Ὁ Φρέδος ἄφησε τὴ βαλίτσα στὸ τραπέζι.»

Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Στὸ φῶς ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο, διέκρινε, μέσα στὸν κῆπο, μιὰ μαύρη σκιά, ποὺ φαινόταν πὼς τὸν παραμόνευε.

Δὲν ἦταν ἄνθρωπος!

Ἡ μαύρη σκιὰ τὸν πλησιάζει ἕρπουντας· διακρίνει δυὸ γυαλιστερὰ μάτια καὶ ἄσπρα ἀπειλητικὰ δόντια. Ἀκούγεται κι' ἕνα οὔρλιασμα ὑπόκωφο. Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε τὸν ἐχθρό του! Εἶναι ἕνας σκύλος, ἕνας σκύλος ἀπ' τοὺς μισοάγριους ἐκείνους σκύλους, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶχε ἰδεῖ τοὺς συμμορίτες νὰ τοὺς παίρνουν μαζί τους, στὶς νυχτερινὲς ἐπιχειρήσεις τους.

Τὰ ζῷα αὐτὰ δὲν γαυγίζουν. Εἶναι μαθημένα νὰ ὁρμοῦν πάνω στὸ λαιμὸ ἐκείνου, ποὺ τοὺς δείχνει ὁ κύριός τους καὶ νὰ τὸν πνίγουν ἀλόπητα μὲ τὰ δόντια τους.

Σ' ἕνα τέτοιο σκυλὶ εἶχ' ἐμπιστευθῇ τὴ φρούρηση τοῦ σπιτιοῦ του ὁ βασιλιάς. Εὐτυχῶς, στὰ μαθήματα ποὺ ἔδινε στὸ Φρέδο ὁ Φιδὲς, δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ μάθῃ καὶ πὼς ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῇ κανεὶς μ' ἕνα τέτοιο ζῷο.

Θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὰ μαθήματα αὐτὰ

δὲν πῆγαν χαμένα. Καὶ νὰ τώρα. Στὴν ἀρχή, τὸ ζῷο διστάζει· κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ γυναικεῖα ροῦχα δὲν ἀναγνωρίζει ἐχθρό, σὰν αὐτοὺς ποὺ ἔχει συνειθίσει νὰ παλεμῷ καὶ τριγυρίζει τὸ Φρέδο μὲ ὁπόκωφα οὐρλιάσματα.

Ὁ Φρέδος δὲν χάνει τὸν καιρό του: βγάζει τὴ φούστα του καὶ τὴν τολίγει στὸ ἀριστερό του μπράτσο· ὕστερα βγάζει ἀπ' τὴ ζώνη του ἕνα στυλέτο, ποὺ τὄφερνε πάντα μαζί του, ἀφ' ὅτου ἄρχισε τὴν καταδίωξη τοῦ Σφάχτη. Τὸ σκυλὶ ἐρεθίζεται... Μ' ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα ὁρμάει ἀπάνω του.

Μὰ τὸ παιδί, μ' ἕνα ἐπιτυχημένο κίνημα, ἔχωσε μέσα σ' ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ σκύλου τὸ μπράτσο του ὅπου εἶχε τολίξει τὴ φούστα του. Τὸ σκυλὶ δαγκάνει τὸ μπράτσο καί, μὲ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ χαρακτηρίζει τὴ ράτσα του, δὲν ἀφίνει εὔκολα αὐτὸ ποὺ ἄρπαξε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Φρέδος ἐδύθισε τὸ στυλέτο του στὴ καρδιά, ὡς τὴ λαβή.

Χτύπησε καλὰ καὶ αἰσθάνεται ἕνα αὐλάκι ἀπὸ αἷμα νὰ τοῦ βρέχῃ τὴν γάμπα. Ἀκούγεται μιὰ πνιγμένη ἀναπνοὴ καὶ τὸ σκυλὶ σωριάζεται στὰ πόδια του.

Εὐθὺς ὕστερ' ἀπ' τὴ νίκη αὐτή, ὁ Φρέδος φοβήθηκε μήπως ἀπ' τὸ θόρυβο τῆς πάλης ὁποψιάστηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑπογείου καὶ βγῆκαν νὰ ἰδοῦν.

Οἱ φόβοι του ὅμως εἶναι ἀβάσιμοι... οἱ κακοῦργοι δὲν ἄκουσαν τίποτε. Τοὺς βλέπει μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια: Ὁ ἕνας τραγουδᾷ δυνατά, ὁ ἄλλος εἶναι ξαπλωμένος ἀνάμεσα σὲ μισοάδεια ποτήρια καὶ ἄδειες μποτίλλιες.

Κι' οἱ δυὸ εἶναι στουπὶ στὸ μεθύσι.

—Ἐμπρός! σκέφθηκε ὁ Φρέδος. Ἀπόψε ὁ βασιλιὰς εἶναι πολὺ ἄσχημα φυλαγμένος... Ἂν ἀπόψε δὲ μπῶ στὸ δωμάτιό του, ποτὲ ἄλλοτε δὲ θὰ μπῶ.

Καὶ θαρρετὰ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν ἀνοίγει ἀθόρυβα, περνᾷ σὰ μιὰ σκιὰ μπρὸς στοὺς μεθυσμένους κι' ἀνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ παλιὰ σκαλοπάτια.

Στὸ κεφαλόσκαλο βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κερὶ καὶ τ' ἀνάβει· στὸ φῶς αὐτὸ βλέπει μπρός του τρεῖς πόρτες. Ποιὰ ἄραγε εἶναι ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Σφάχτη;

Σπρώχνει στὴν τύχη αὐτὴ ποὺ εἶναι μπροστά του... Δὲν ἀνοίγει· εἶναι κλειδωμένη.

Αὐτὸ ὅμως δὲν στενοχωρεῖ τὸ φίλο μας. Ὁ Φιδὲς τοῦ ἔχει μάθει στὴν ἐντέλεια τὸ χειρισμὸ τῆς «καρδερίνας». Βγάζει μιὰ ἀπ' τὴν τσέπη του καί, μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, παραδιάζει τὴν κλειδωνιά.

Μπαίνει στὸ δωμάτιο. Κρῖμα! Στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ διακρίνει ὅτι τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο, ἐντελῶς ἄδειο. Λίγο ἄχυρο εἶναι σωρεμμένο σὲ μιὰ γωνιά, στοὺς τοίχους καὶ στὸ ταβάνι εἶναι ἀράχνες... Ὡρισμένως, ὁ βασιλιὰς δὲν κατοικεῖ ἐδῶ.

Ἡ δεύτερη πόρτα δὲν εἶναι κλειδωμένη. Γυρίζει τὸ πόμολο καὶ ρίχνει μέσα ἕνα βλέμμα. Κι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο σὰν τὸ πρῶτο.

—Τί διάβολο! μουρμούρισε ὁ Φρέδος. Πάλι γελασμένος εἶμαι; Κι' ὅμως, ἂν αὐτὸ τὸ σπίτι ἦταν ἔτσι ἄδειο, δὲ θἀρχόταν τρεῖς φορὲς σὲ μιὰ βδομάδα ὁ βασιλιάς. Δὲ θὰ ἦταν κάτω αὐτοὶ οἱ μπεκρῆδες, ποὺ φαίνεται πὼς τὸ φυλᾶνε. Ἂς ἐξακολουθήσω, ἀφοῦ κανεὶς δὲν μ' ἐμποδίζει.

Προχωρεῖ στὴν τρίτη πόρτα. Αὐτὴ εἶναι στερεὰ κλειδωμένη.

Ἀρκετὴν ὥρα παιδεύτηκε γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἐφαρμόζοντας ὅλα τὰ συστήματα καὶ τὶς μεθόδους ποὺ τοῦ εἶχε μάθει ὁ Φιδές. Τέλος μὲ χαρὰ εἶδε ὅτι ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε καὶ ἡ χαρά του διπλασιάστηκε ὅταν μπόρεσε νὰ ρίξῃ ἀπ' τὸ ἄνοιγμα ἕνα βλέμμα μέσα στὸ δωμάτιο.

Δὲν ἦταν ἀδειανὸ σὰν τἄλλα. Ἕνα λυχνάρι μὲ ρὸζ γλόμπο, κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι, ἔρριχνε μυστηριῶδες φῶς, ἀρκετὸ ὡς τόσο γιὰ νὰ διακρίνῃ ὁ Φρέδος τί ἦταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Οἱ τοῖχοι ἦταν στρωμένοι μὲ βαθὺ κόκκινο βελοῦδο· παχιὰ χαλιὰ σκέπαζαν τὸ πάτωμα. Στὴ μέση ἦταν ἕνα κρεββάτι μὲ κουνουπιέρα, ποὺ ἡ κουβέρτα του ἦταν ἀνασηκωμένη σὰ νἄδειχνε ὅτι περίμενε τὸν κάτοικο τοῦ δωματίου. Μπρὸς στὰ παράθυρα κρεμόνταν δαντελλένιες κουρτίνες καὶ στοὺς τοίχους ἦταν τραπεζάκια σκεπασμένα μὲ χαρτιὰ κι' ἄλλα μικροπράγματα.

Δὲν ἔμενε ἀμφιβολία: Τὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ τὴν πλούσια ἐπίπλωση, ποὺ ἦταν κρυμμένο μέσα στὸ ἐρειπωμένο αὐτὸ σπίτι, ἦταν τοῦ βασιλιᾶ.

Ἀλλώστε μιὰ τελευταία ἀνακάλυψη ἔπεισε ὁλότελα τὸ Φρέδο.

Στὸ κεφαλοκρέββατο εἶδε, καρφωμένο πάνω στὸ κόκκινο βελοῦδο τοῦ τοίχου, τὸ στολέτο μὲ τὴν ἐλεφαντένια λαβή, σύμβολο τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας.

* * *

Ὁ Φρέδος δὲν μπόρεσε νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε πετύχει: εἶχε ἀνακαλύψει ἐπὶ τέλους τὴ μυστηριώδη καὶ τόσο δυσεύρετη κατοικία τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ἡ κασσετίνα θὰ βρίσκεται, δίχως ἄλλο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἀνάμεσα σ' ἀναρίθμητα πράγματα, ποὺ εἶναι σωρευμένα πάνω στὰ διάφορα ἔπιπλα. Βιάζεται νὰ βεβαιωθῇ.

Σπρώχνει προσεχτικὰ τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀμέσως ὅμως ἕνα δαιμονισμένο κουδούνισμα ἀντηχεῖ μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ βασιλιὰς ἦταν προνοητικός. Δὲν βασιζόταν μοναχὰ στὸ σκύλο του καὶ στοὺς φρουρούς του: εἶχ' ἐγκατάστήσει ἠλεκτρικὰ κουδούνια, ποὺ χτυποῦσαν εὐθὺς μόλις ἄνοιγε ἡ πόρτα.

Ὁ Φρέδος νοιώθει πὼς ἡ στιγμὴ εἶναι κρίσιμη.

Μ' ὅλο τὸ μεθύσι τους, οἱ φρουροὶ ἄκουσαν τὸ κουδούνισμα καὶ τρέχουν τρικλίζοντας στὴ σκάλα.

Ὁ Φρέδος, μέσα στὸ δωμάτιο, δὲν διστάζει μπρὸς στὸν κίνδυνο· προτοῦ σκεφθῇ νὰ φύγῃ, σκέπτεται νὰ πάρῃ τὴν κασσετίνα του. Τὴ ζητεῖ παντοῦ. Ποῦ εἶναι ἄραγε; Στὸ κομμοδίνο; Δὲν εἶναι!.. Στὸν κομμό;... Οὔτε.

Μὰ πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα διακρίνει μιὰ βαλίτσα μισανοιγμένη.

Ναί... μέσ' ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τοῦ φάνηκε πὼς διέκρινε νὰ λάμπῃ τὸ ατιλπνὸ μέταλλο τῆς κασσετίνας.

Δὲν ἔχει καιρὸ νὰ βεβαιωθῇ... Οἱ κακοῦργοι ἀνεβαίνουν.

Ὁ Φρέδος ὁρμᾷ, κλείνει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδώνει ἀπὸ μέσα.

Φριχτὲς βλαστήμιες ὁποδέχονται τὸ ἐπιδέξιο αὐτὸ κίνημα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ὡστόσο δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ λίγης ὥρας καιρό. Ὁ Φρέδος εἶναι φυλακισμένος μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ξέρει καλὰ πὼς σὲ λίγα λεπτὰ ἡ πόρτα θὰ συντριβῇ κάτω ἀπ' τὴ σπρωξιὲς τῶν κακούργων, ποὺ τὴν μισόσπασαν κιόλας μὲ κλωτσιὲς καὶ μὲ χτυπήματα τῶν ὤμων.

Πῶς νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ παίρνοντας μαζὶ καὶ τὴ βαλίτσα, ποὺ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ λύσῃ τὰ λουριά της γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν κασσετίνα;

Ἀ! Τὸ παράθυρο!

Ὁ Φρέδος τρέχει στὸ παράθυρο καὶ τ' ἀνοίγει.

Νέο κουδούνισμα, δυνατώτερο ἀπ' τὸ πρῶτο, ἀντήχησε.

Μὰ τί τὸν νοιάζει, τώρα, ἂν τὸν ἀνακαλύψουν; Σκόβει καὶ μετρᾷ μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἀπόσταση ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' τὸ δρόμο.

Νὰ πηδήσῃ;.. Θἄταν τρέλλα!.. Θἄπεφτε στὸ πεζοδρόμιο ἀπὸ ὕψος ὀχτὼ καὶ πλέον μέτρων καὶ σίγουρα θὰ γινόταν κομματάκια.

Τί νὰ κάμῃ;

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς ἀγωνίας... Ὁ Φρέδος διστάζει νὰ πάρῃ ἀπόφαση, ἐνῷ πίσω του ἀκούει τοὺς κακούργους, ποὺ ἔχουν λυσσάξει νὰ σπάσουν τὴν πόρτα.

Ἡ πόρτα μόλις ἀντέχει. Τρίζει καὶ φαίνεται ἕτοιμη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Φρέδος στρέφεται πάλι πρὸς τὸ παράθυρο. Μ' ὅλο τὸ ὕψος του, εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας ποὺ τοῦ μένει.

Ἀνεβαίνει στὸ παράθυρο. Ἑτοιμάζεται νὰ πετάξῃ πρῶτα τὴ βαλίτσα κι' ὕστερα νὰ προσπαθήσῃ νὰ γλυστρήσῃ κι' αὐτός, μὲ κίνδυνο νὰ σκοτωθῇ...

Ἔξαφνα ἐαυτόνεται τ' αὐτιά του.

Ἕνα κάρρο πλησιάζει ἀργὰ - ἀργά. Χωρὶς ἀκόμη νὰ νοιώσῃ τί βοήθεια μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ αὐτὸ τὸ κάρρο, μὲ τὸ προαίσθημα ἐκεῖνο, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς κινδύνους, σταματᾷ καὶ περιμένει.

Τὸ κάρρο προχωρεῖ: Εἶναι κάποιου γειτονικοῦ περιβολάρη, ποὺ πηγαίνει τὰ λαχανικά του στὴν ἀγορά. Ὁ Φρέδος διακρίνει πὼς εἶναι φορτωμένο μὲ λάχανα, σαλάτες κι' ἄλλα χορταρικά.

—Ὤ! μουρμουρίζει. Ἂν ἔπεφτα ἐκεῖ μέσα, δὲ θὰ πάθαινα τίποτα.

Ναί, μὰ ἡ πόρτα θ' ἀνθέξῃ, ὡς που τὸ κάρρο νὰ φτάσῃ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο;

Ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν.

Ὁ πόρτα φαίνεται ἕτοιμη νὰ ὑποχωρήσῃ. Στὸ ἀπάνω μέρος της οἱ κακοῦργοι ἔχουν χώσει ἕνα μοχλὸ καὶ πολεμοῦν νὰ τὴ ρίξουν.

Ὁ Σφάχτης ὅμως ἐφρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλειά του κι' ἡ πόρτα εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι φαίνεται γερή. Ὁ μοχλὸς δὲν ἔφερε ἀκόμη κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κάρρο πλησιάζει ἀργά.

Μόλις δεκαπέντε μέτρα ἀπέχει ἀπ' τὸ παράθυρο... Μόλις δέκα... Μόλις πέντε.

Ὁ ἀγωγιάτης κοιμᾶται ἥσυχος πάνω στὸ κάθισμά του κι' ὁ πράσινος ὄγκος προχωρεῖ.

Ἕνας ἀπαίσιος πάταγος ἀκούγεται. Ἡ πόρτα εἶχε σπάσει.

Μὰ ὁ Φρέδος, μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι, ἐπήδησε τώρα πιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο.

Εἶχε καλὰ ὑπολογίσει τὸ πήδημά του κι' ἔπεσε μαλακὰ κι' ἀθόρυβα πάνω στὰ λάχανα καὶ στὰ καρότα.

Ὁ ἀγωγιάτης δὲν ἐξύπνησε.

Ὁ Φρέδος μαζεύτηκε μέσα στὰ λαχανικὰ καί, κρυμμένος μέσα στὰ φύλλα, βλέπει τοὺς κακούργους, σκυμμένους ἀπ' τὸ παράθυρο, νὰ κοιτάζουν στὸ δρόμο, σαστισμένοι ἀπ' τὴν ἐξαφάνιση ἐκείνου, ποὺ περίμεναν νὰ τὸν ἰδοῦν κομματιασμένο στὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου τὸ κάρρο ἔστριψε κι' ὁ ἀγωγιάτης ξύπνησε καὶ χτύπησε τ' ἀλογό του γιὰ νὰ τρέξῃ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸ πρόσθετο φορτίο ποὺ τραβοῦσε.

Ὁ Φρέδος ἔκρινε περιττὸ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Γλύστρησε ὥς στὴν ἄκρη τοῦ φορτίου καὶ στὴ γωνία ἑνὸς ἄλλου δρόμου, πήδησε ἀπ' τὸ κάρρο μὲ τὴ βαλίτσα στὰ χέρια.

Ποῦ πηγαίνει;

Διευθύνεται πρὸς τὴν πλατεῖα Μωμπέρ.

Ἐκεῖ ἐλπίζει νὰ βρῇ τὸ Φιδὲ καὶ νὰ τοῦ δείξῃ μὲ περηφάνεια τὴ βαλίτσα, λέγοντάς του: —Ὁρίστε, τὰ κατάφερα!

Τρέχει ὥρα πολλὴ καί, πρᾶγμα περίεργο, δὲ συναντᾷ κανένα χωροφύλακα.

Μέσα στὴν τρέλλα τῆς φυγῆς, τὸ παιδὶ δὲν ἐσκέφθηκε ὅτι γύριζε μ' ἕνα ἀλλόκοτο κοστοῦμι.

Εἶχε ἀφίσει τὴ φοῦστα του στὰ δόντια τοῦ σκύλου. Φοροῦσε λοιπὸν τώρα τὴν κολότα του, τὸ βελουδένιο κορσὰζ κι' ἡ περροῦκα του εἶχε φύγει ἀπ' τὴ θέση της ὅταν ἔπεσε πάνω στὰ λάχανα.

Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ κοστοῦμι θὰ κινοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ πρώτου χωροφύλακα, ποὺ θ' ἀπαντοῦσε. Μὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ' οἱ χωροφύλακες ἦταν σπάνιοι στὶς ἐρημικὲς αὐτὲς συνοικίες.

Λαχανιασμένος, μὰ τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά, ὁ Φρέδος χτυποῦσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὴν ταβέρνα τῆς πλατείας.

Ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη, χάρη στὴν τόλμη του, τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά του, εἶχε σωθῆ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ πολύτιμη βαλίτσα

Τρεῖς ἄνθρωποι καθόνταν γύρω σ' ἕνα τραπέζι, ὅταν ὁ Φρέδος μπῆκε στὴν ταβέρνα.

Ἦταν ὁ Φιδές, ὁ Γάτουλας κι' ἕνας ἄλλος ποὺ ὁ Φρέδος δὲν τὸν ἐγνώριζε πολὺ καὶ ποὺ τὸν ἔλεγαν «Φαγάνα».

Ἐμπρός τους εἶχαν ἁπλωμένα χαρτιὰ κι' ἐσημείωναν πάνω σ' αὐτά, δίνοντας τὴν ἐντύπωση τιμίων ἐμπόρων ποὺ τακτοποιοῦσαν τὰ βιβλία τους, κι' ὄχι κακούργων, ποὺ ἑτοιμάζουν κόλπα.

Κι' ὅμως αὐτὸ ἔκαναν.

Ὁ Φιδὲς εἶχε προσκαλέσει τοὺς δυὸ συμμορίτες, ποὺ τοὺς εἶχε ἐμπιστοσύνη, στὴν ταβέρνα τῆς πλατείας Μωμπὲρ καὶ κατέστρωνε μαζί τους τὸ καλύτερο σχέδιο γιὰ νὰ ρίξουν τὸ Σφάχτη στὶς ἐκλογές.

Ἡ πόρτα τοῦ μυστικοῦ παραμάγαζου, ὅπου οἱ κακοῦργοι βρισκόνταν μόνοι, ἄνοιξε ξαφνικά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

Στὸν κῆπο μέσα ποὺ ὅλα τ' ἄνθη
Σὲ ὕπνο ἡσυχάζουνε γλυκό,
Τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι ἀπλώνει
Ἕνα μανδύα ὑπνοτικό.

Τῆς στέρνας τὰ νερὰ σκεπάζει
Μ' ἕνα ἀσημόλευκο χαλί
Καὶ στὸ ἀνοιχτό, βαθὺ πηγάδι
Γέρνει γιὰ νὰ καθρεφτισθεῖ.

Κι' ἀκόμα ὁλόγυρα στὸ φτάχτη,
Ποῦ ἀνθοῦνε ρόδα εὐγενικά
Σὰν ἀσημένια χύνεται ἄχνη
Μὲ χίλια φέγγη ἑκατατικά,

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΙΣ "ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ,,

1.—Ὁ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτὲ κορδαλό, ἂν καὶ σημώνουμαι μὲ τὴ χαραυγή. Ὁ κορδαλὸς δὲν εἶναι πουλὶ τῆς γῆς.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ καταπατῶ τοὺς βόλους τοῦ χώματος καὶ τὰ ξερὰ χορτάρια.

Ὁλόκληρα κοπάδια ἀπὸ γκρίζα σπουργίτια ἢ ἀπὸ καρδερῖνες μὲ ζωηρὰ χρώματα κουνιοῦνται πάνω στοὺς φράχτες τῶν ἀγκαθιῶν.

Ὁ κολοιὸς ἐπιθεωρεῖ τὰ δένδρα μὲ τὸ ἐπίσημο κοστούμι του.

Ἕνα ὀρτύκι καταπατεῖ τὰ τριφύλλια καὶ χαράσσει σὰν σχοινὶ τὴν ἴσια γραμμὴ τοῦ πετάγματός του.

Πίσω ἀπ' τὸν τσοπάνη, ποὺ πλέκει καλύτερα κι' ἀπὸ γυναῖκα, τὰ πρόβατα ἀκολουθοῦν τὸ ἕνα τ' ἄλλο. Κι' ὅλα λούζονται 'ς ἕνα φῶς τόσο νέο, ποὺ ὁ κόρακας, ἂν καὶ δὲν πρόμηνάει τίποτε καλό, σὲ κάνει νὰ χαμογελᾷς.

Ἀλλὰ ἀκοῦστε καθὼς ἀκούω.

Δὲν ἀκοῦτε ἀπὸ κάποιο μέρος, κεῖ ψηλά, νὰ κοπανίζουν μέσα σὲ μιὰ μαλαματένια κούπα κομμάτια ἀπὸ κρύσταλλο;

Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ ἀπὸ ποῦ ψάλλει ὁ κορδαλός;

Ἂν κοιτάξω στὸν οὐρανό, ὁ ἥλιος μοῦ καίει τὰ μάτια.

Πρέπει νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν ἰδέα νὰ τὸν ἰδῶ.

Ὁ κορυδαλὸς ζῇ στὸν οὐρανό, κι' εἶναι τὸ μόνο πουλὶ τοῦ οὐρανοῦ ποὺ ψάλλωντας ἀκούγεται ὥς ἐμᾶς.

2.—Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Δὲν ἔκραξε ποτέ του. Δὲν κοιμήθηκε ποτέ του μέσα σ' ὀρνιθῶνα.

Εἶναι ξύλινος μὲ πόδια σιδερένια, στὴ μέση τοῦ στήθους του, καὶ ζῇ χρόνια καὶ χρόνια τώρα, πάνω σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησιά, ποὺ δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τὴν ξαναχτίσῃ. Μοιάζει μὲ σιτοβολῶνα κι' ἡ κορυφὴ τῶν κεραμυδιῶν της εἶναι ἴσια σὰν τὴ ράχη τοῦ βωδιοῦ.

Λοιπόν, νὰ ποὺ οἱ χτίστες παρουσιάστηκαν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ἐκκλησιᾶς.

Ὁ ξύλινος πετεινὸς τοὺς κοίταζε, ὅταν ἕνας αἰθνίδιος ἀέρας τὸν ἀνάγκασε νὰ στρέψῃ τὴ ράχη.

Καί, κάθε φορὰ ποὺ γυρίζει, καινοῦργες πέτρες τοῦ φράζουν τὸν ὁρίζοντα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, στρίφωντας τὸ κεφάλι μ' ἕν' ἀνατίναγμα, διέκρινε στὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ ποὺ εἶχε τελειώσει, ἕνα νέο πετεινό, ποὺ δὲν ἦταν ἐκεῖ τὸ πρωΐ. Αὐτὸς ὁ ξένος ἔχει ψηλὰ τὴν οὐρά του, ἀνοίγει τὸ στόμα του σὰν κεῖνους ποὺ τραγουδᾶνε. Καί, μὲ τὶς φτεροῦγες στὰ πλευρά, ὁλοκαίνουργος, ἀστράφτει στὸν ἥλιο.

Στὴν ἀρχὴ οἱ δυὸ πετεινοὶ συναγωνίζονται γιὰ εὐκινησία. Ἀλλὰ ὁ γέρο ξόλινος πετεινὸς ἐξαντλήθηκε γρήγορα καὶ παραδόθηκε. Κάτω ἀπ' τὸ μοναδικό του πόδι τὸ δοκάρι κοντεύει νὰ γκρεμιστῆ. Γέρνει, κρατιέται, κοντεύει νὰ πέση. Τρίζει καὶ στέκεται.

Εἶναι ἡ σειρὰ τῶν μαραγκῶν.

Γκρεμίζουν αὐτὴ τὴ σαπισμένη πλευρὰ τῆς ἐκκλησίας, κατεβάζουν τὸν πετεινὸ καὶ τὸν γυρίζουν στὸ χωριό. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸν ἀγγίξη, ἀφοῦ δώση ἕνα δῶρο.

Ἄλλοι δίνουν ἓν' αὐγό, ἄλλοι μιὰ πεντάρα καὶ ἡ Κα Λοριὼ ἕνα ἀργυρὸ νόμισμα.

Οἱ μαραγκοὶ ἤτιανε καλά, κι' ἀφοῦ συζητήσανε γιὰ τὸν πετεινό, ἀποφάσισαν νὰ τὸν κάψουν.

Τοῦ ἔκαμαν μιὰ φωλιὰ ἀπὸ ἄχυρα καὶ κλαδιὰ καὶ τοῦβαλαν φωτιά.

Ὁ ξόλινος πετεινὸς σπινθηροβολᾶ φωτεινά, καὶ ἡ φλόγα του ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό, ποὺ τόσο καλὰ τὸν εἶχε κερδίσει...

(Ἀπ' τὸ γαλλικὸ τοῦ Jules Renard)

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΟΥΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΗΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΥΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχθὲς ἀπὸ φίλο μας ἕνα γράμμα κάπως ἀπρόοπτο: Μ' ἐρωτοῦσε στὰ καλὰ καθούμενα τί φρονῶ γιὰ τοὺς χρησμοὺς τῶν ἀρχαίων Μαντείων,—γιὰ τὶς προφῆτεῖες τῶν Τειρεσιῶν, τῶν Καλχάντων, τῶν Κασσανδρῶν καὶ πάει λέωντας,—καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ γράφω μιὰ Ἐπιστολή. «Ἄ, μπᾶ! εἶπα ἅμα διάβασα τὸ γράμμα· αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα γιὰ τὰ παιδιά.» Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔφευγε κι' ἀπ' τὸ νοῦ! Δὲν συλλογιζόμουν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρὰ χρησμοὺς καὶ μαντεύματα. Ἀρχαία, νεώτερα, σύγχρονα, σημερινά... Προσπαθοῦσα νὰ ἰδῶ, νὰ ἐξακριβώσω τί φρονῶ κι' ἐγὼ γι' αὐτά,—πρᾶγμα ποὺ συστηματικὰ δὲν τὸ εἶχα κάμει ποτέ μου. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ βρίσκω πὼς ὁ φίλος μας εἶχε δίκιο καὶ πὼς τὸ θέμα δὲν εἶναι ἀνάξιο μιᾶς Ἐπιστολῆς. Γιατὶ ὄχι; Τὰ παιδιὰ διαβάζουν κι' ἀκούουν καθεμέρα γιὰ χρησμούς. Ἡ ἀρχαία ἱστορία, ἡ ἀρχαία λογοτεχνία, ποὺ μαθαίνουν στὸ Σχολεῖο, εἶναι γεμᾶτες. Καὶ οἱ χρησμοὶ αὐτοὶ τῶν ἀρχαίων βγαίνουν ἀληθινοὶ ὅλοι. Κι' οἱ σκοτεινοὶ κι' οἱ καθαροί, κι' οἱ ἴσιοι κι' οἱ διφορούμενοι. Πῶς;

Ὁ Οἰδίπους, παραδείγματος χάρη, ὅταν ἐρώτησε τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν γιὰ τὴν τύχη του,—κι' ἦταν γενικὴ τότε συνήθεια νὰ ρωτοῦν τὰ Μαντεῖα,—ὁ Ἀπόλλων, διὰ τῆς Πυθίας, τοῦ ἀποκρίθηκε: «Θὰ σκοτώσης τὸν πατέρα σου καὶ θὰ παντρευτῆς τὴ μητέρα σου!» Κατατρόμαξε, ἔφριξε ὁ δυστυχισμένος καὶ, πάντα μὲ τὴν ἰδέα πὼς γονεῖς του ἦταν οἱ βασιλεῖς τῆς Κορίνθου ποὺ τὸν εἶχαν ἀναθρέψει, δὲν ξαναγόρισε στὴν Κόρινθο, γιὰ νὰ μὴν ἀληθέψη τέτοιος χρησμός. Ἀλήθεψε ὅμως, καθὼς ξέρετε, στὰς Θήβας, γιατὶ ἐκεῖ ἦταν οἱ ἀληθινοὶ του γονεῖς, ὁ Λάϊος ὁ κακόμοιρος ποὺ τὸν σκότωσε στὸ δρόμο, κι' ἡ Ἰοκάστη, ποὺ ἀνόποπτος τὴν ἔκαμε γυναίκα του. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πιστέψουμε; Ἡ Πυθία εἶχε τὴ δύναμη νὰ προβλέπη, νὰ προμαντεύη τὶς τύχες τῶν ἀνθρώπων; Ἢ ὁ χρησμὸς αὐτὸς δόθηκε *στὸ βρόντο* καὶ κατὰ σύμπτωση βγῆκε; Ἢ δὲν ἐδόθηκε ποτέ; δηλαδὴ εἶναι μῦθος κι' αὐτός, φέμμα, ὅπως κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Οἰδίποδος;

Τὸ ἁπλούστερο βέβαια θάταν νὰ πιστέψουμε τὸ τελευταῖο αὐτὸ καὶ νὰ ἡσυχάσουμε. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα ποὺ μᾶς δυσκολεύουν, ποὺ μᾶς ἐμποδίζουν. Ἐννοῶ κάποιες μαντεῖες, κάποιες προφητεῖες, χρησμοὺς νὰ ποῦμε νεώτερους, σημερινούς, ποὺ βγαίνουν συχνὰ καὶ ἀποτελοῦν *γεγονότα βεβαιωμένα*, θετικά. Μερικοὶ ὑπνωτισμένοι π: χ: ἔχουν τὴ δύναμη νὰ προβλέπουν καὶ νὰ προλέγουν. Ὑπάρχουν, φαίνεται, ἀνθρώπινοι ὀργανισμοὶ ποὺ, σὲ μιὰ ὁρισμένη κατάσταση, ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ ἰδιότητα. Γιατὶ νὰ μὴν ὑποθέσουμε ὅτι κι' οἱ διάφορες Πυθίες, μάντισσες καὶ μάντη^ες τῶν ἀρχαίων, ἦταν τέτοιοι, ἰδιαίτεροι, ἐπιδεκτικοὶ ὀργανισμοί; Λέγουν μάλιστα γιὰ τὴν Πυθία, πὼς χρησμοδοτοῦσε καθισμένη 'ς ἕνα τρίποδα, ἐπάνω ἀπὸ μιὰ τρόπα τῆς γῆς, ποὺ ἔβγαζε μεθοστικὲς ἀναθυμιάσεις. Αὐτὲς οἱ ἀναθυμιάσεις τὴν ὑπνώτιζαν, χωρὶς νὰ παίρνη μέρος ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, παρὰ τὸ πολὺ πολὺ κανένας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς του, ποὺ ἐσπούδασαν τὶς ἀπόκρυφες αὐτὲς ἐπιστῆμες στὴν Αἴγυπτο... Θὰ πῆτε: Τότε λοιπὸν γιατὶ οἱ περισσότεροι χρησμοὶ ἦταν σκοτεινοὶ καὶ μερικοὶ μάλιστα διφορούμενοι, κατεργάρικοι, — ὅπως τὸ «ἤξεις ἀφίξεις» καὶ τὸ «Ἅλυν ποταμὸν διαβάς», ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν κατὰ δυὸ τρόπους; Αὐτὸ δὲν σημαίνει! Καὶ εἰλικρινεῖς ἀκόμα χρησμοὶ μποροῦσε νάταν σκοτεινοί, ὅταν ἡ Πυθία δὲν εἶχε τόσο μεγάλη δύναμη, ὥστε νὰ διακρίνη τὸ μέλλον καθαρά, νὰ τὸ διαβάζη ὅπως σὲ βιβλίο. Ὅσο γιὰ τοὺς κατεργάρικους, αὐτοὶ γραφόνταν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ὅταν ἡ Πυθία τους δὲν εἶχε καθόλου δύναμη. Φυσικά, δὲν ἦταν πάντα εὔκολο νὰ βρίσκουν μιὰ γυναίκα ποὺ νὰ ὑπνωτίζεται καὶ νὰ μαντεύη. Καὶ γιὰ νὰ μὴν κλείση τὸ χρυσοφόρο Μαντεῖο, ἔπαιρναν μιὰ ὁποιαδήποτε, ποὺ ἤξερε μόνο νὰ προσποιῆται τὴ «φοιβόληπτη», τὴν ἐμπνευσμένη, κι' ἔβγαζαν μόνοι τους τοὺς διφορούμενους ἐκείνους χρησμούς.

Ἔνα τέτοιο παράδειγμα, πολὺ διαφωτιστικό, ἔχουμε καὶ στὶς ἡμέρες μας. Μιὰ περίφημη «ὑπνωτιζομένη» στὴν Ἰταλία, ἡ Εὐσαπία Παλλαδίνο, — ἕνα *μέντιουμ*, ὅπως λέγεται στὸν πνευματισμό, —ἔχασε ἄξαφνα τὴ δύναμη ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κινῆ τραπεζάκια ἢ νὰ μαντεύη μ' ἐπιτυχία μερικὰ πράγματα. Καὶ τότε, γιὰ νὰ μὴ χάση καὶ τὴ φήμη της καὶ τὰ κέρδη της, τῶρριξε στὴν κατεργαριά: τὰ τραπεζάκια της τὰ κουνοῦσε μὲ μηχανισμοὺς καὶ γιὰ μαντεῖες ἔλεγε ὅ,τι τῆς ἐρχόταν. Ἐγέλασε μάλιστα τότε καὶ πολλοὺς σοφοὺς, ἐπιστήμονες, σὰν τὸ Μαντεγκάτσα. Ἡ ἴδια τὸ ὁμολόγησε, ἀφοῦ ἀπόκτησε πάλι τὴ δύναμή της.

Σᾶς εἶπα ἄλλη φορά, πὼς δὲν πιστεύω στὰ «πνεύματα» ὅπως οἱ πνευματιστές, ποὺ νομίζουν πὼς βρίσκονται 'ς ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄλλο κόσμο. Αὐτὸ τοὐλάχιστο δὲν ἀποδείχθηκε ἀκόμα. Πιστεύω ὅμως, — γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀποδειγμένο, — πὼς μερικοὶ ἰδιαίτεροι ἄνθρωποι, εἴτε ὑπνωτιζόμενοι, εἴτε κατ' ἄλλον τρόπο, ἔχουν μέσα τους ἢ ἀποκτοῦν τὴ δύναμη νὰ μαντεύουν. Εἶναι βέβαια θαυμαστό, ἀνεξήγητο, ὄχι ὅμως ὑπερφυσικό. Κι' *ὑποθέτω* πὼς τέτοιοι ἄνθρωποι, ἄντρες ἢ γυναῖκες, θάταν κι' οἱ ἀρχαῖοι ποὺ χρησμοδοτοῦσαν σωστά. Ὅπωσδήποτε, πολλὰ μυστήρια ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ποὺ ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη δὲν τὰ ἐξιχνίασε ἀκόμη. Ἂς εἴμαστε λοιπὸν ἐπιφυλακτικοί. Οὔτε νὰ τὰ πιστεύουμε ὅλα, οὔτε πάλι νὰ λέμε «φέμματα εἶναι!» Καὶ νὰ ἡσυχάζουμε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

6

Ἡ Ἐλπίδα, δῶρο θεῖο,
συντροφεύει ὅλο τὸ βίο,
μαῦρες σκέψεις μᾶς ναρκώνει,
'ς τὴ χαρὰ μᾶς πλησιάζει,
τὴν ψυχή μας ἐνθουσιάζει
καὶ τὸ σῶμα μας τονώνει.

Δίπλα 'στὸν ἀρρωστημένο
καὶ 'ς τὸν κάθε πικραμένο
τὴν παρηγοριὰ χαρίζει.
Ἄνθρωπος χωρὶς ἐλπίδα
σ' ἀτυχίας καταιγίδα
δὲν ἀντέχει, γονατίζει.

CHEF

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ'. (Συνέχεια)

Κι' ἀφοῦ κλείει ἔτσι τὸν κόπο τῆς Διονυσίας, τῆς ἐπιστρέφει ἄδειο τὸ καλάθι της.

—Εὐχαριστῶ! τῆς λέγει ἐκείνη μὲ εὐγένεια.

Μὰ ἐπὶ τέλους!.. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη μ' αὐτὴ τὴ Διονυσία! Βάλιτάκι πρὶν νὰ μπῆ. Ἔπειτα, ἀπὸ φόβο μήπως ἂν πειράξη τὴν κλειδαριά, γκρεμιστῆ ὅλη ἡ πόρτα, ἔσκυψε καὶ χώθηκε μέσα μὲ τὰ γόνατα, σὰν τὸν λαγὸ στὴ φωλιά του, ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξη ἡ δυναμίτη.

—Βάζω στοίχημα πὼς τέτοιες πόρτες μὲ τέτοιες γυαντέλλες, δὲν ἔχει οὔτε στὸ Παλάτι. Τί λές, μητέρα; φώναξε φαιδρὰ ἐνῶ σερνόταν ἀκόμα στὰ τέσσερα.

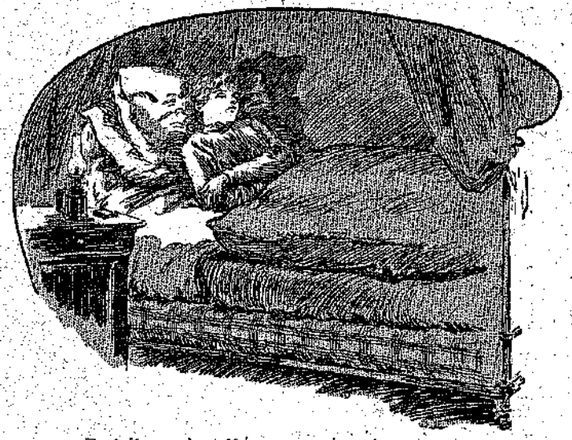

«Ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της ντυμένη» (Σελ. 292, στ. γ'.)

Σηκώθηκε, κοίταξε μπροστά της καὶ γίνηκε κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπή της. Στὸν τόπο τῆς μητέρας της εἶδε μπρός της τὸν . . . Μωρὶς Μπεκκάρ!

—Σοῦ ζητῶ συγχώρηση, Διονυσία, εἶπ' αὐτὸς ἀμέσως. Εἶχα ἔρθει νὰ ἰδῶ τὸ δυστύχημα... ἢ καλύτερα... τὰ θύματα. Κ' ἐπειδὴ ἡ κυρία Κουτουριὲ εἶχε βαστικὴ ἀνάγκη νὰ βγῆ γιὰ νὰ φροντίση νὰ διορθωθοῦν αὐτὲς οἱ ζημίες, τῆς ἐπρότεινα νὰ μείνω νὰ φυλάξω τὸ σπίτι ὡς που νὰ γορίση. Τὸ βλέπεις καὶ σύ, ὅπως τὸ εἶδα κι' ἐγώ, πὼς φθάνει νὰ σκόψη κανένας καὶ νὰ μπῆ μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Δὲν φοβήθηκες ποὺ μὲ εἶδες, ἐλπίζω.

—Ἄ! ναί! μά... ὄχι, καθόλου! μόνο δὲν ἤξερα... ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρηση.

—Καὶ γιατί; γιατὶ μπῆκες στὸ σπίτι σας; Θὰ φοβήθηκες πολὺ χθές, ἔ!;

—Ἐγώ; ἄ! ναί, γιὰ τὸν πατέρα ὅμως.

—Καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Δὲ φοβήθηκες;

—Ὦ! ὄχι! Ἔπαιζα πιάνο.

—Θὰ τρανταχθήκες φοβερά! καὶ θὰ ξαφνιάστηκες.

—Νὰ ξαφνιασθῶ! καθόλου.

—Πῶς! Δὲ λέγω, μπορεῖ νὰ ἤξερες πὼς οἱ ἀπεργοὶ εἶχαν ἐπιθυμία νὰ βάλουν φωτιὰ σὲ μερικούς, δὲν πιστεύω ὅμως πὼς θὰ καθόσουν στὸ πιάνο, ἂν ἤξερες τὸ σχέδιό τους, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου.

—Ἀπ' ἐναντίας. Τὸ ἤξερα καὶ γι' αὐτό...

—Πῶς; τί θέλεις νὰ πῆς;

Ἔκανε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ «θέλησα νὰ προφολάξω τὸν πατέρα μου», ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ντρεπόταν πολὺ νὰ δείξη τὴ γενναιότητά της. Γι' αὐτὸ εἶπε:

—Ἔπρεπε νὰ κάμω τὰ ἀδύνατά γιὰ νὰ σώσω τὸν πατέρα μου. Κι' ἔτσι ὅλα τελείωσαν καλά, ἢ καλύτερα, ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερὸ ἄσχημα, ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἐπληγώθηκε.

—Πῶς κανείς; ἡ κυρία Κουτουριὲ μοῦ εἶπε πὼς ἐκτόπησες στὸ χέρι. Καὶ βλέπω πὼς τὸ κρατᾶς μὲ τὸ ἄλλο σου. Σοῦ πονεῖ;

—Μπᾶ, δὲν μ' ἐμπόδισε καθόλου νὰ δουλέψω σήμερα σὰν καὶ κάθε μέρα...

*

Μόλις ἡ Διονυσία μπῆκε στὸ σπίτι καὶ βρέθηκε μπρὸς στὸν Μωρίς, μία ἰδέα τὴν ἐκυρίεψε: πὼς ν' ἀποφύγη τὰ βλέμματά του.

Στὸ χαμηλὸ φῶς τῆς λάμπας ποὺ φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ δωμάτιο, χώθηκε ἀνάμεσα στὴ σπασμένη πόρτα καὶ τὸν ραγισμένο μπουφέ, στὴ γωνιὰ ποὺ σχημάτιζε μὲ τὸν τοῖχο.

Ἔτσι, ὅπως κρατοῦσε περασμένο στὸ μπράτσο της τὸ κατσαρολάκι ὅπου ἔβαψε τὸ φαγητό της, ἐνῶ ὑποστήριζε μαζὶ τὸ ἄλλο πονεμένο χέρι της, μὲ τὸ φτωχὸ κοστοῦμι τῆς καθαρίστερας, ἡ Διονυσία ἔμοιαζε σὰν νάθελε νὰ χαθῆ μέσα στὸν τοῖχο, σὰν νὰ φώναζε νὰ τῆς δοθῆ χάρη. Γιατί, νὰ βρεθῆ μιὰ τέτοια ὥρα, ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ὧρῶν βαρειὰ δουλειὰ στὸ κάρβουνο κ' ἐξαφνικὰ μπροστὰ στὸν Μωρίς, μὲ τὰ χέρια κατάμαυρα καὶ τὸ πρόσωπο μουντζουρωμένο ἀπὸ τὸ κάρβουνο, τῆς ἔκανε τόσο κακὸ ποὺ τῆς ἐρχόταν νὰ φωνάξη:

—Ναί, πονῶ! μὰ ὄχι ἀπὸ τὸ χέρι μου. Γλυφέρω γιατὶ σᾶς βρίσκω μπροστά μου. Λυπηθῆτε με κοὶ φύγετε.

Ὁ Μωρὶς ἐμάντευσε λιγάκι τὴν ντροπὴ τῆς παιδικῆς του φίλης.

«Χώθηκε σὰν τὸ λαγὸ ἀπὸ τὴν τρύπα...» (Σελ. 301, στ. β'.)

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΦΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι, κατὰ τὴν ΔΗΛΩΣΙΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐτησία συνδρομή, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, ΗΥΞΗΘΗ εἰς δραχμὰς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκα 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐπομένως οἱ πληρώσαντες ἤδη ὀφείλουν νὰ στείλουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολογίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δρχ. 3,40 (ἢ φράγκα 1,30) δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ λήγει ἡ μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν πληρωθεῖσα συνδρομή των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΘΕΡΙΣΜΑ

Μὲς τοὺς ἀγροὺς τοὺς θερισμένους
κοπάδι ἀπ' ἀρνιὰ βοσκᾷ
καὶ ὁ βασκὸς πατᾷ θλιμμένους
ἀχοὺς π' αὐξαίνουνε καὶ σβοῦνε
καὶ κλαῖν καὶ σὲ λυποῦν γλυκὰ
καὶ γιὰ τὴ φύση σοῦ μιλοῦνε.

Καὶ πιὸ μακρυὰ κόρες θερίζουν
κι' ἄνερες τὰ κίτρινα σπαρτὰ
ποὺ πάνουν πιὰ νὰ κυματίζουν.

Κάτι λὲς παίρνεται ἀπ' τὴ Φύση
κάτι ποὺ ἔδινε ὀμμορφιά·
ἴσως ἡ Ἀνοιξη ἔχει σβύσει...

Γάλος Ἄνθης

ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ...

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Σήμερα, δὲν ξέρω γιατί, σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι ἀλλοιώτικος. Ἀφοῦ ἤπια τὸ γάλα μου, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξω στὸ ντουλάπι, ὅπου εἶναι φυλαμένα διάφορα θυμήματα τῆς παιδικῆς μου ζωῆς. Σκάλιζα ὧρες ὁλόκληρες σ' αὐτά, ἄσκοπα· οὔτε κι' ἐνῶ δὲν ἤξερα τί γύρευα! Ἄξαφνα, τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω σ' ἕνα χρυσοδεμένο, περιποιημένο βιβλίο. Τᾧργαλα ἀπ' τὴ θέση του γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ. Κεῖ ποὺ τὸ φυλλομετροῦσα, ἔπεσε ἀπὸ μέσα του ἕνα λουλούδι. Ζαλίστηκα. Λὲς σὰν κάποιο ἔνστικτο μ' ἔσπρωξε, καὶ γύρισα τὰ φύλλα πίσω· σταμάτησα στὸ ξῶφυλλο. Διάβασα: «Ἀναγνωστικὸ τετάρτης Δημοτικοῦ».

* * *

Εἶχαμε κάνει διάλειμμα. Ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου συριανούσαμε κάτω ἀπ' τὶς μυγδαλιὲς τῆς αὐλῆς τοῦ σχολειοῦ. Ἦταν ἄνοιξη κι' εἶχαν ἀνθίσει. Στὰ κλαριά τους σκαλωμένα πουλάκια κελαϊδοῦσαν γλυκά. Ὁ οὐρανὸς καταγάλανος· οὔτ' ἕνα λεπτὸ συνεφάκι χαλοῦσε τὴν ἁρμονία. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε μὲ χάρι τὶς ζωογόνες ἀχτίδες του. Ἦταν μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη μέρα.

Εἴμαστε, οἱ δυὸ φίλοι, πιασμένοι χέρι-χέρι. Σιωπηλοί. Θαυμάζαμε τὴν Ἁρμονία τῆς Φύσης, ρίχνοντας τὴ ματιά μας πότε στὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ, ποὺ βγαζαν μιὰν ὄμορφη μοσχοβολιά, πότε στὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές, πότε στὰ πουλάκια, ποὺ πετοῦσαν τρελλά, καὶ πότε στὸν καθάριον οὐρανό... Τὰ μάτια μας λαμποκοποῦσαν.. Κάθε τόσο συναντιόνταν κι' ἕνα χαμόγελο ζωγραφίζονταν στὰ χείλη μας.

Ὁ φίλος μου, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ μιὰ μυγδαλιά, ἄπλωσε τὸ χέρι κι' ἔκοψε ἕνα λουλούδι. Μοῦ τὸ προσέφερε, λέγοντας: «Πάρ'το, 'καλέ μου φίλε, αὐτὸ τὸ λουλουδάκι... Πάρ'το καὶ βάλ'το στὸ βιβλίο σου, γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὴν ὄμορφη αὐτὴ μέρα κι' ἴσως καὶ μένα...» Τίποτ' ἄλλο δὲ μοῦπε. Τό πῆρα. Τὸ πλησίασα στὴ μυτίτσα μου· μύριζε τόσο ὡραῖα!..

Ὅπως μοῦ σύστησε, τῷβαλα στὸ βιβλίο μου, ὅπου ἔμεινε ξεχασμένο τόσα χρόνια...

Τώρα ὁ φίλος μου βρίσκεται μακρυά· ποιὸς ξέρει ποῦ... Ἴσως στὴ γλυκειά του πατρίδα, ἴσως στὴ μαύρη ξενητειά... Ἴσως κοντὰ στοὺς γέρους γονεῖς του, συντροφεύοντάς τους, ἴσως χωρισμένος γιὰ πάντα ἀπ' αὐτούς;.. Ἴσως ἔρημος σὲ κανένα παλ-τι ἢ σὲ καημιὰ καλυβούλα.. Ἴσώς ὀτὸν τάφο...

* * *

Καὶ σκύβω, σκύβω μὲ συγκίνηση, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ σηκόνω ἀπὸ κάτω τὸ λουλούδι ποὕπεσε μέσ' ἀπ' τὸ βιβλίο. Καὶ τὸ σήκωσα σὰν κάτι ἱερό... Καὶ τὸ φέρνω, ἀργά, σιμὰ στὰ χείλη..

Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΟΜΑΙ!

Καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου μου, κάνω μὲ τὸν νοῦ μου αὐτὴν τὴν φιλοσοφικὴν μελέτην, σκέπτομαι δηλαδὴ ποῦ εὑρίσκομαι! Μὴ νομίσετε πὼς εἶναι καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα νὰ τὸ εὕρῃ κανείς. Καθόλου! Εἶναι μάλιστα ἀρκετὰ δύσκολο...

Ἐν πρώτοις εἶμαι ὁ «Πανταχοῦ Παρών» καὶ κάθουμαι σὲ μιὰ καρέκλα, ἔπαπλο τοῦ γραφείου μου. Τὸ γραφεῖο μου εἶναι δωμάτιον τῆς οἰκίας μου, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὴν Μαζαρίταν, ἓν ἀπὸ τὰ προάστεια τοῦ Ραμλίου. Τὸ Ράμλιον, ποὺ ὅλοι βέβαια δὲν θὰ τὸ ξαίρετε, εἶνε συγκρότημα προαστείων τῆς Ἀλεξανδρείας, μιᾶς τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Κάτω Αἰγύπτου. Ἡ τελευταία εἶναι δισμέρισμα τῆς Αἰγύπτου, χώρας τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι μία τῶν πέντε ἠπείρων τῆς Γῆς, ἡ δὲ Γῆ οὐράνιον σῶμα αἰωρούμενον εἰς τὸ Χάος, εἰς τὸ Ἄπειρον.

Φανταστῆτε λοιπόν, πῶς αἰωρεῦμαι κι' ἐγὼ εἰς τὸ Ἄπειρον! Μόνο ποὺ τὸ σκέπτομαι, κοντεύω νὰ πέφω ἀπ' τὴν καρέκλα μου...

Πανταχοῦ Παρὼν

ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Μιὰ φορά, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' ἔμενε ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα χωριουδάκι, ἕνας γέρος ἀξιωματικὸς κι' ἐφύλαγε μιὰ ἀποθήκη πυρομαχικῶν, ἐπερνοῦσε δὲ τὶς ὧρές του διαβάζοντας διάφορα βιβλία.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνᾷ ἕνας πρίγκηψ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐσταμάτησε κ' ἐρώτησε τὸν γέρο ἀξιωματικὸ πῶς τὰ περνάει.

«Πῶς νὰ τὰ περνῶ, ὑψηλότατε! ἀπήντησε ὁ ἀξιωματικός, κάθουμε ἐδῶ καὶ περνῶ τὶς ὧρές μου διαβάζοντας, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω κανένα βιβλίο. Ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ στείλῃ ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσῃ. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα τοῦ ἔστειλε τὸν α' τόμο ἑνὸς μυθιστορήματος ποὺ τὸν εἶχε γεμίσει...χαρτονομίσματα.

Σὲ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, ἐπέρασε πάλι ὁ πρίγκηψ ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ ἴδῃ ἐὰν ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ εἶπε:

«—Σᾶς εὐχαριστῶ, ὑψηλότατε, ἀλλὰ θέλω καὶ τὴ συνέχεια...»

Ὁ πρίγκηψ ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ στείλῃ καὶ τὸν ἄλλο τόμο γεμάτο χαρτονομίσματα. Ἐσεμελώσε ὅμως: «τόμος β' καὶ τελευταῖος».

Λόρδος Βύρων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Σ' ἕνα ἱπποδρόμιο τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαν μιὰ φορὰ καὶ σκυλιὰ γυμνασμένα, καθὼς καὶ μιὰ γάτα, ποὺ ἔκαναν διάφορα παιχνίδια.

Πέρασε ἕνας Γάλλος καί, βλέποντας τὸ συνωστισμὸ στὴν πόρτα, ρώτησε ἕνα παιδὶ ποὺ ἔβγαινε

—Qu' est-ce qu' il y a?

(*Κ' ἔς.κ' ἰλ ὶ ἀ*; δηλαδή: τί εἶναι κεῖ;)

—Καὶ ὀκυλιὰ καὶ γάτες, κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

Πιερρότος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τοῦ πιάνου.

Ἡ *Δασκάλα*:—Τάκη, τὸ πιάνο χωρὶς χρωματισμούς, δὲν ἀξίζει τίπατα!

Τάκης:—Μὰ πῶς νὰ τὸ χρωματίσουμε, ἀφοῦ εἶναι καρυδένιο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπνοβάτου

* * *

Ὁ *Ἐπισκέπτης*:—Ἀπάνω εἶναι, παιδί μου, ὁ μπαμπᾶς σου;

Ὁ *Τοτός*:—Μιὰ στιγμή, νὰ τὸν ρωτήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φὸν Κρὰν

* * *

—Ξέρεις, Νίκο, πὼς σ' ἐφτὰ χρόνια θὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος;

—Αὐτὰ ἐγὼ δὲν τὰ πιστεύω, Κώστα μου.

—Κι' ἂν καταστραφῇ τί νὰ χάνῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἥρως τ. Κιοὐτάκειας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16 Αὐγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἐὰν τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΜΑΡΙΑΙ, Παναγιώτηδες, Δέσποιναι,—μὲ ὅλα σας τὰ χαϊδευτικά,—χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή σας. Νὰ ζῆσετε, παιδιά μου, νὰ προκόψετε, νὰ εὐτυχήσετε.

Μένουν ἀκόμη καμμιὰ δεκαριὰ συλλογαὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐδημοσίευσα ἀκόμη καμμίαν. Τὸ σημειώνω διὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν αὐτοὶ ποὺ τὰς ἔστειλαν, βλέποντες ὅτι στὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἄρχισα πάλι νὰ δημοσιεύω ἀπὸ τὶς πρῶτες-πρῶτες συλλογὲς ποὺ ἔλαβα. Ἀλλὰ ὄχι· ὁ γύρος δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη... Γιατ' εἶναι ἀκόμη κι' αὐτὲς οἱ δέκα, ποὺ ἔφθασαν στὰ χέρια μου ἀφοῦ εἶχα κάμει τὰς Ἀσκήσεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἄργησαν νὰ ἔλθουν· ἐστάλησαν ὅμως ἐγκαίρως καὶ θὰ συμπεριληφθοῦν.

Χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά, *Γιοὐντεξ*, καὶ περιμένω τὸ γράμμα σου ποὺ θὰ μοῦ λέῃ πῶς περνᾷς στὴν Κηφισσιά. Εἴδες βέβαια στὴ Δήλωση τοῦ 32 φύλλου, ὅτι ὅσοι ἔχουν πληρώσει, πρέπει νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς.

Ἀκούστε τί μοῦ γράφει, ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ὁ μπαμπᾶς τοῦ φίλου μου *Καρδινάκι*: «...Θὰ ἐπιμορφωθοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν εὐχαρίστηση· διότι τὸ κάτω-κάτω, σ' ἐμᾶς ἐδῶ, μὲ ὅλο τὸν ὑψωμό, μᾶς κοστίζει τὸ φύλλο 60-70 παράδες χάρτινους, ποὺ ἄλλοτε, πρὸ τοῦ πολέμου, μᾶς ἐκόστιζε περισσότερο. Δὲν θὰ μᾶς πείραζε δέ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συνδρομητάς, καὶ ναυξηθῇ καὶ ἀπόμη, γιατὶ τί εἶναι 25 δραχμὲς τὸ χρόνο μπροστὰ σὲ τόση ὕλη καὶ τόσα ποὺ μαθαίνουν τὰ παιδιά μας ἀπὸ σένα. Χαλάει σου ὅσο καὶ ἂν αὐξήσῃς!» Πῶς νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τέτοια λόγια τὸν καλὸ μπαμπᾶ; Ἀφίνω δὰ καὶ τὸ ἐσπάθωμα τοῦ ἀνω!

Λαρισσαῖκο Ἀγκαθάκι, ἔλαβα καὶ τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴ Χαλκίδα μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ ταξειδιοῦ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ μοῦ γράφεις πάλι συχνά. Θὰ ἐξακολουθήσῃς χωρὶς νὰ σὲ μέλῃ ποὺ δὲν σοῦ ἀπαντῶ πάντα ἐκτενῶς;

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Ἀριστοφάνη*, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Ναί, εἶσαι δικαιολογημένος ποὺ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Χαιρετίσματα στὴν *Τσούχτρα*. Εἴδατε δὰ τὰ ψευδώνυμά σας στὸ προηγούμενο.

Ἔλαβα καὶ τὰ δύο γραμματά σου, *Τσιγγάνα*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες κι' ἐκράτησα τὸ ὑπόλοιπο γιὰ ταχυδρομικὰ Μ. Μυστικῶν. Γράφε μου.

Ναί, *Κλωθώ*, τὸ καλὸ καὶ σεμνὸ ἐκεῖνο παιδί, ποὺ τὸ ἔβλεπες στὸ χωριὸ νὰ σέβεται τόσο τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ ρουφᾷ τὸ φύλλο μου, εἶναι συνδρομητής μου. Κι' ἔτσι καλὰ εἶναι ὅλα· τὰ γνήσια Διαπλασόπουλα! Περιμένω τώρα καὶ τὶς ἄλλες σου ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ χωριό.

Καὶ ἡ *Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας* μοῦ γράφει κάτι ὡραῖο: «Τί εἶναι τὰ 75 λεπτὰ τὸ μῆνα ποὺ κάνει ἡ κόῃση τῆς συνδρομῆς; ἕνα γλυκὸ στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ἂς τοῦμε-λοιπὸν ἕνα γλυκὸ τὸ μῆνα λιγώτερο, γιὰ νὰ χάσωμε τὴ γλύκα τῆ δική σου!» Τὸ κομμάτι ὅμως ποὺ μοῦ στέλνει γιὰ τὴν Σελίδα, εἶναι γραμμένο μαζί μὲ τὴν ἐπιστολὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω. Δὲν εἶπα τόσες φορὲς ὅτι τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται χωριστά;

Χαίρω, *Μαρία Γρ. Εὐαγγελίδου*, ποὺ ἔλαβες ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ συμπλήρωμα νὰ μοῦ γράψῃς αὐτὸ τὸ ὡραῖο γράμμα, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις μαζί μὲ ὅλο σου τὸ σπιτικό. Ἔννοια σου, τέτοιες σκηνές, γύρω στὰ φυλλάδιό μου, ποὺ θέλει καθένας νὰ τὸ πρωτοπάρῃ, σὲ πολλὰ σπίτια γίνονται...

Γάμοι καὶ χαρές! Ἡ παλαιὰ καὶ πολυαγαπητή μου φίλη *Μαρία Α. Καζακοπούλου*, γνωστὴ σὰν κύκλος ἄλλοτε μὲ τὸ ψευδώνυμο *Δάφνη*, πανταρεύτηκε μὲ τὸν κ. Μ. Ρήγα, νομομηχανικόν. — Ἐπίσης, ἡ *Κικὴ Ι. ὁ Κυλπάση*, προσφιλὴς μοῦ ἄλλοτε συνδρομήτρια μὲ τὸ ψευδώνυμο *Σουλιώτισσα*, ἀραβωνιάστηκε μὲ τὸν κ. Νικόλαον Εὐθυμίου. — Ἐγκάρδιες εὐχές, θερμότατα συγχαρητήρια. Καὶ στὰ δικά σου, *Κατεργαρούλα!*

Ὡραῖες Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἴρις*, *Καν-Ὅμηρος*, *Ἐλένη Γ. Καμηλέρη*, *Ἐλληνικὸν Ἰδανικόν*, *Κυδωνιάτης*, *Πλανόδιος*, *Ἰωνικὸς Ἀστήρ*, *Κολόμβος* καὶ *Μάγισσα*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Σκηνὴ στὸ δρόμο». — «Ψυχές». — «Δεδόλες ψυχές». — «Γεροντικὸς Ἀναμνήσεις». — «Ἡ Αὐγή». — «Ἡ ἀγωνία μου». — «Μιὰ περίεργη ἱστορία». — Ἀπὸ τὰ Φαιδρά. — Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Δειλινό». Καλὸ ποιηματάκι. Μιὰ παρατήρηση ἔχω: εἶναι σύντομο, ἀλλὰ φαίνεται μακρυά. Γιατὶ ἡ ἰδέα του δὲν προχωρεῖ γοργά. Ὁ ποιητής, σὰ νὰ κομπιάζῃ, ξαναλέει τὰ ἴδια. — «Μεταμέλεια». Πολὺ καλό, παιδικό, εὐαίσθητο, τρυφερό. Καὶ ἀρκετὰ καλογραμμένο. — Ὁ Καστανᾶς». Σύντομη περιγραφή, μὰ ζωηρή. Καὶ τὸ τέλος ὡμορφο. Πρωτοτυπία δὲν ἔχει, μὰ τῷβαλα γιὰ ἐνθάρρυνση.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅλων ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀγήρων εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Πληγωμένη Καρδιά, ἀ. (ΚΜ). Κόρη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΑΔ). Σαρδανάπαλος, ἀ. (Δ). Ἐξαφανιζόμενον Ἴχνος, ἀ. (ΚΑ). Ναυτοτρόσκοπος, ἀ. (ΙΜ). Νεοϋορκέζος, ἀ. (ΚΠ). Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν, ἀ. (ΑΚ). Λευκὸς Λωτός, ἀ. (ΝΒ). Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου, κ. (Μπούμ!). Μυστηριώδης Ἐπισκέπτης, ἀ. (!!!). Ζὰκ Σεπάρ, ἀ. (πῶς;). Πώπα, κ. (ἐγὼ εἶμαι). Δημοκρατικός, ἀ. (ΠΕ). Ξανθὴ Μαρκησία, ἀ. (ΚΚ). Βοριάς, ἀ. (πῶ), Ἀρύγκα, ἀ. (Φιλελεύθερος). Κεραμπάν, ἀ. (Ἀούα). Μουδανιωτάκι, ἀ. (ΚΜ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσοτέρας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μιστυκὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλάξουν: ὁ Πλανόδιος μὲ Μοσχομάγκα τ. Παρισ. Τραγ. τ. Ἑνόσ., Πεταχτὸ Ναυτάκι, Ἱππόλυτον, Ρίταν, Ἐπαναστάτην, Κρυφὸ Σχολειό, Βεατρίκην καὶ μέλη τοῦ Συλλόγου Ἑλληνόπαις.-τὸ Μαργιολάκι μὲ Τέρειαν τοῦ Πόνου, Ἀκκίλαν, Κικήν, Νίτσαν καὶ ὅλους τοὺς ἀνακαλυπτάς.—ἡ Κατεργαρούλα μὲ Κρυφὸ Χαμόγελο, Μαγεμ. Ρεμματιά, Μικρὰν Γόησαν.—ὁ Καρούμπας μὲ Σκόρπια Φύλλα, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Ξανθ. Βιολιστήν. Ρίταν, Κιοὴν, Ξένην, Ἀνεμώνην, Τσιγγάναν, Πλειώνην, Κατεργαρούλαν, Μαρούκαν, Βεατρίκην, Κίρκην, Λευκαδιώτισα, Στρουμπούλαν, Ἰνές, Μέμφιδα, Δωδωναίαν, Φιλύραν. —ὁ Ἀταίγγανος μὲ Νύμφην τοῦ Δάσους, Γυιὸν τοῦ Ψηλορείτη, Νεφέλην.—ὁ Μπάχ μὲ Βεατρίκην, Ἰωνικὸν Οὐρανόν, Μαγευτ. Βόσπορον.—ὁ Ἰωνικὸς Οὐρανὸς μὲ Ἑλλην., Οὐρανόν, Γαλάξ. Οὐρανόν, Ἀΐθρ. Οὐρανόν, Γαλαν. Οὐρανόν, Οὐράνιον Θόλον, Οὐράνιον Ὕμνον. — ὁ Ἀρχιναλαμπουριστὴς μὲ Λευκὸ Ἀραπάκι, Ζιζάνιον τοῦ Πέρα, Ἱππόλυτον, Ρίταν, Φούριον, Μπερμπαντάκον, Μαυρούσκαν.—ἡ Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου μὲ Σπαδὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Κῶτσον, Σόρα Πμουκώ.—ἡ Πώπα μὲ Ξανθὸν Βιολιστήν, Ἴων, Οὐρανόν, Φὸν Κολοκύθαν.—τὸ Ἑλληνοευρωπαϊκὸν Μεγαλεῖον μὲ Ραντιγκρί, Σηρεστυέλ, Σόρα Λεζινέβ.—ἡ Ἀρύγκα μὲ Σόρα Λεζινέβ, Σηρεστυέλ, Σόρε Θυελεκίφ. — ἡ Μαύρη Ἀράχνη μὲ Ρίταν, Ἐπαναστάτην, Ἀφρισμ. Κῦμα, Τρελ. Χορεύτριαν.—ὁ Μυστηριώδης Ἱππότης μὲ Σόρα Πμουκώ, Καρδιογνώστην, Μικρὰν Πριγκίπισσαν.

Ἡ Διάπλασις δοκιμάζεται τοὺς φίλους της: *Α. Ξ.* (τί σὲ μέλει, ἀφοῦ εἶναι κι' ἀπὸ τὰ δύο; βλέπεις ὅτι δὲν κάνω ἐξαίρεση κι' οὔτε τἀπαγορεύω πιά, γιατὶ δὲν ὑπάρχει λόγος) *Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· γράφε μου· ἔστειλα!) *Ἰδεώδες Ἑλλήνων* (ὅλαι αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν) *Ἀγοροκόριτσο* (ἐγὼ θυμωμένη; αὐτὸ νὰ μὴ τὸ βάζῃ ὁ νοῦς σου, οὔτε ὅταν ἀργῆς νὰ ἰδῇς μιὰν ἀπάντησή μου· γιατὶ τώρα βέβαια θὰ τὴν εἶδες·) *Ἀθ. Ἀγγελίδην* (δὲν ὑπάρχει τόπος στὴ Σ. Συνεργασίας, ποὺ, καθὼς βλέπεις, περιορίσθηκε τώρα σὲ μιὰ-δυὸ σελίδες· ἔπειτα, τὰ κομματάκια αὐτά, σύντομα, πρέπει νὰ ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο ἀπὸ κάτω καὶ δὲν δημοσιεύονται παρὰ ὅσα ἐγκρίνονται καὶ πληρώνονται ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἂν θέλῃς, στεῖλε) *Μέμφιδα* (μὴ τοὺς ζηλεύῃς αὐτοὺς, ἀφοῦ τοῦ χρόνου θὰ ἔλθῃς καὶ σύ· καὶ καλῶς νὰ ἐλθῃς!) *Ἀσβιακὸν* *Ἀστέρα* καὶ ἀδελφὰ του (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) *Ἀφαντήρης* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα· μ' ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὰ «παραφιλολογοῦντα» παιδιά· βέβαια κάθε κατάχρησις εἶναι κακή) *Ἰαβέρην* (ἐστάλησαν ὅλα p.r.) *Θρακικὸν* *Ἰδεῶδες* (τὸ βιβρίσκα· πίστεψε ὅτι ἡ γνωριμία σου ἐπροξένησε καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια χαρά· κι' ἂν δὲν ἔγραψα τίποτα, δὲν φταίει παρὰ ἡ ἔλλειψις τόπου· δὲν διαλέγω, βλέπεις, τὰ «γεγονότα» τὰ γράφω ὅπως ἔρχονται καί, ἅμα γεμίσῃ ὁ χῶρος, στόπ!) *Συριανὸν Παταρόλον* (ναί, γράφε μου τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν καλὴ ἀρχή· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη) *Φθινοπωρινὸ* *Ἠλιοβασίλεμα* (περιμένω λοιπὸν τὸν ἐξάδελφό σου·) *Λήδαν Γ. Κ.* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἐνιέα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ μὴ μὲ ἐχυᾶς·) *Αὐτοξόριστον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καὶ νὰ ἔλθῃς στὸ ἄλλο ταξείδι·) *Ἀνδρειωμένον* *Κουραμπιὲν* (ἔστειλα· τὰ γράμματά σου πάντα μ' ἐνδιαφέρουν· ἂν δὲν ἀπαντῶ εἰς ὅλα, αὐτὸ εἶναι ἄσχετον·) *Μανόλην Μ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ὄνειρον τῆς Ἀνατολῆς*, *Χαρὰν τῆς Ζωῆς* κτλ. *Μικρασιατόπουλο*, *Σπυρ. Στ. Μπάρ.*, *Νέρωνα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Λόρδον Βύρωνα*, *Λάτρην τῆς Φύσεως*, *Δάφνης Στέφανον*, *Φιλελεύθερον Κορκυραῖον* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15ην Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 20ἀου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις ἔρχονται μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς ἐκφοβισμὸς τούτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.]

544. Λεξίγριφος

Ἄρθρο καὶ μηχάνημα
Βάζω στὴ γραμμή,
Κι' ἄξαφνα εὑρίσκεσαι
Μὲ πολλοὺς μαζί.
(Κι' ἴσως γιὰ ἐκδρομή.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωφορτιάστη

545. Συλλαβόγριφος

Τρία γράμματα ἂν βάλῃς
Στὴ σειρὰ μὲ προσοχή,
Κάποια χώρα μᾶς προβάλεις
Ἀχανὴ μὰ δυστυχῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γατίτσας

546. Στοιχειόγριφος.

Ὅλο τὸν κόσμο, λύτα μου,
Θὰ τὸν ἀποκοιμίσῃς,
Ἂν, γιὰ νὰ γίνῃ μουσικός,
Τὸ πρῶτο δὲν τοῦ σβύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσουκνίδας

547. Ἀναγραμματισμός.

Χωρὶς ἐμένα, φίλε μου,
Τί θὰταν ἡ ζωή σου;
Μανάχος συλλογίσου...
Τὰ πρῶτα μου ἂν μετατεθοῦν,
Ἀλλάζω, παίρνω σχῆμα
Κι' εἶμ' ἑνὸς ὅπλου τμῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυματάδους Εὐρίπου

548. Δικτυωτὸν

* * * * * * * =Ὑγρὰ ἔκτασις
* * *
* * * * * * * =Μοῖρα.
* * *
* * * * * * * =Ὄσπριον.
* * *
* * * * * * * =Βασίλισσα

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἀφρόκρινο

549. Αἴνιγμα

Μὲ γαϊδούρι ἢ μ' ἄλογο,
ὥρες ἐπερπάτησα
Καὶ σὲ πόλη ἔφτασα,
Ἀύτα, καὶ σταμάτησα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ξεν. Ζαχαριάδου

550. Κρυπτογραφικὸν

123456789 =Αὐτοκράτωρ.
23489 =Εὐτελές.
3219 =Θεός.
45679 =Ἐργαλεῖον.
56289 =Νῆσος.
6453 =Ἡφαίστειον.
79334 =Πατριάρχης
82489 =Ἱερόν.
93223 =Γυνὴ τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κιοσσοῦ

551. Ἐπιγραφή

Α Π Ρ Ο Τ
Ν Α Κ Α Ο
Ε Μ Ε Ρ Υ
Δ Σ Ζ Ι Τ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος βρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.50.

(ΚΒ' — 762)

Εἰσερχομένη στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἅπαντας. Ἰδιαιτέρως τὰ Ἡλιοπουλιτάκια.

Μελαχροινὴ

(ΚΒ' — 763)

Μπερμαντάκο, ἂν μπορεῖς ἀνακάλυψέ με. Πρόσεξε ὅμως μὴ φᾷς τὴ χυλόπιτα!

Μελαχροινὴ

(ΚΒ, —764)

Μπερμπαντάκο, καλὸ ταξεῖδι. Μὴ κλαῖς πού ἄφησες τὴ Μέμφιδα. Μέμφις, παρηγορήσου.

Μελαχροινὴ

(ΚΒ' — 765)

Φαίνεται, *Μπερμπαντάκο*, ὅτι ἐσὺ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ μέσον· τὸ μεταχειρίσθηκες στὸ τελευταῖο σου ταξειδάκι ;

Νίτσα Ἰωαννίδου

(ΚΒ' — 766)

Ἀράχνη, πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ χαλάσουμε τὰ δύχτια κι' ἔτσι ἡσυχάσουν τὰ Διαπλασόπουλα.

Σκούπα, Φαράσι

(ΚΒ' — 767)

Νίτσα, *Δόξα Ματωμένη*, πρὶν ἀσπρίσετε τὴν *Μαυρούκα* θὰ σᾶς σκουπίσωμεν ἐμεῖς.

Σκούπα, Φαράσι

(ΚΒ' — 768)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΜΑΥΡΟΥΚΑ, ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ, ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΔΙΔΥΜΑΙΑ, ΜΕΜΦΙΣ, ΓΙΟΥΝΤΕΣ, ΙΝΕΣ, ΣΠΑΝΙΟΛΑ, ΡΟΚΕΤΤΑ, ΑΡΗ, ΗΡΩΑ Τ. ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ, ΦΙΛΕΡΗΜΕ, ΡΟΔΟ, ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, ΥΠΕΡΗΦΑΝΕ ΕΛΛΗΝ, ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, ΑΚΚΙΛΑ, ΤΑΓΚΟ, ΔΟΞΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστ. μέσω Διαπλάσε.ως;

Εὐχαριστῶν ἐκ τῶν προτέρων, περιμένω.

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' — 769)

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗ, τόσο σπουδαῖος εἶναι ὁ ΣΟΡΑ ΠΜΟΥΚΩ ; Πιστεύω πὼς τέσσερις φθάνετε διὰ νὰ τὸν νικήσετε.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 770)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Πλανόδιε καὶ Cº, εἴσθε πολὺ μικροὶ ἀκόμη γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τὴ «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ». Πέσατε θύματα τῆς κουτοπονηριᾶς σας. Στοιχηματίζουμε 25 δρ. γιὰ κάθε ψευδώνυμό μας ; Ἐὰν δέχεσθε ἀποστείλατε εἰς Διάπλασιν 75 δρ. Ἡμεῖς ἀπεστείλαμεν. (Σημ. τ. Διαπλ.— Ἐλήφθησαν).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 771)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Ἐπαναστάτη, Ἠμπορεῖ νὰ σὲ λέγουν καὶ Ἀγκιναρίδη, ἀλλὰ γιὰ μᾶς θὰ εἶσαι πάντα ὁ Ἀνδρικίδης.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 773)

Ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπείαν οἱουδήποτε Συλλόγου. Γράψατε : Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' — 772)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΝΙΑΓΑΡΑΣ = Γ. Σπαρέας, Κλέφτικο Βόλι=Α. Πλειώνης, Γλυκειὰ Ἑλλάς=Ἰάκ. Πολυκράτης, Ἀόρατος=Δῆμος Ντάλας, Κολομπίνα=Α. Κ. Ξανθοπουλίδου, Θέλμα=Οὐρανία Καρυδάκη, Ἄσπρος Γάτος=Ξανθοπουλίδης, Ἀεροπόρος = Π. Βουρδουμπάκις. Σαναελλώρ, ἀδίκως φωνάζεις, διότι ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ἀνακαλύπτει μεθοδικώτατα καὶ ἀλανθάστως.

ΤΡΕΜΕΤΕ! ΟΛΟΙ ΤΡΕΜΕΤΕ!

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ἀγγελίαν ΚΒ'=750 τοῦ συλλόγου «Ἀνίκητος» ἐκ παραδρομῆς ἡ διεύθυνσις ἔγινε λανθασμένη, ἡ ἀκριβὴς εἶνε: Κοῦρσελ, Post-restante Ἀθῆναι.

(ΚΒ' — 774)

Μπαίνοντας κι' ἐγὼ στὸ γύρο τῆς Διαπλάσεως, σᾶς χαιρετῶ.

Πληγωμένη Καρδιά.

(ΚΒ' — 775)

Πλανόδιε, σὲ συγχαίρω γιὰ τὰς ἀνακαλύψεις σου. Ἀούα!

Συρίανὸς Παταρόλος

(ΚΒ' — 776)

Ρίτα, μοῦ φαίνεσαι ὅτι εἶσαι ἡ Σωσὼ Σπανδωγῆ.

Παντοπρόσκοπος

(ΚΒ — 777)

Καρδιογνώστη, εἶμαι σύμμαχος. Περιμένω διεύθυνσή σου μέσω Διαπλάσεως.

ΑΥΤΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

(ΚΒ' — 778)

Ἱδρύθη Σύλλογος «ΖΕΥΣ» σκοπῶν διάδοσιν Διαπλάσεως. Πρόεδρος Κ. Πάλας, Γραμματεὺς: Πάζης. Δ)σις: Φ. Πάζην, Ἐρεσσοῦ 6, Ἀθῆναι.

(ΚΒ' — 779)

Σόρα Λεζινέρ, Σηρετυέλ, Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, εἴμεθα τῶν ἰδίων φρονημάτων.

Ἰωνικὸς Ἀστὴρ

(ΚΒ' — 780)

Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ = Μέγας Κρής, Λόξαμ. Κρητικόπουλο, Σηρετυέλ, Ἐλεύθερος Σμυρναῖος, Καφτερὸ Σπαθί, Νικηφόρον Ξίφος.

Φθινοπωρινὸ Ἡλιοβασίλεμα

(ΚΒ' — 781)

Σόρα Μπρεγκά, κι' ἐγὼ σὲ συμπαθῶ. Γειά σου!

Συνοφαζέστα τῆς Αἰγύπτου

(ΚΒ' — 782)

Φωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας, Ἀστυνομικοί, ἀούα!

Τραγούδι τῶν Θρακῶν.

(ΚΒ' — 783)

Πάει Ἰωαννίδη, Μιχαλάκη Κράλη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ἀπαντήσατε.

Τραγούδι τῶν Θρακῶν

(ΚΒ' — 784)

ΠΛΑΝΟΔΙΕ, συγχαρητήρια διὰ τὰς ὀρθὰς ἀνακαλύψεις σου, Χά, χά, χά!!

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 785)

ΕΠΙΔΟΙΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ, εὐχαρίστως δέχομαι καὶ περιμένω. ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 786)

Ἀλτ! ὅλοι καὶ ὅλες. Ἀντάλλάσσω Μ. Μυστ. Δ)σις: Δούκαν Βουδούρην, Νέαν Φώκαια Μ. Ἀσίας.

Ἰων

(ΚΒ' — 787)

Θάρρα, γιὰ τὴ γιορτή σου χρόνια πολλά.

Ἰων

(ΚΒ' — 788)

Δὲν ξεύρω, *Ἑλληνοευρωπαῖκὸν Μεγαλεῖον*, τί εἴδους μικρόβιον εἶσαι, διὰ νὰ ἀνταλλάξω Μ. Μ.

Πώπα

(ΚΒ' — 789)

Γάϊε Γράκχε=Θλιμμένε Κισσὲ =Γ. Νόνη, τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Συλλόγου σας. Ἐκδικοῦμαι.

Δοξασμένος Τσολιᾶς

(ΚΒ — 790)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

Δόξα Ματωμένη, Ὑπερήφανε Ἔλλην, Δάφνης Στέφανε, Ἀφελὴ Γυμνασιόπαι, Ἐπαναστάτη, Τριανταφυλλένια, Κική, Πανελλήνιε Πόθε, Μπερμπαντάκο, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, τιμή μας θὰ τὸ θεωρούσαμε ἐὰν ἐλαμβάνατε μέρος στὸν διαγωνισμό μας.

(ΚΒ' — 791)

Εἰσερχομένη εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.

Σανθὴ Νεράϊδα

(ΚΒ' — 792)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν καρτ ποστάλ. Βραβεῖα τρία. Προθεσμία μηνιαία. Δ)σις Α. Βεϊνόγλου, ὁδὸς Βόκερ, 13 Σμύρνη.

Μαύρη Ἀράχνη

(ΚΒ' — 793)

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ὑποστηρίξατε τὸ σῆμά σας.—ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' — 794)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ *Διαγωνισμὸν σκιτσῶν*. Βραβεῖα τέσσερα. Προθεσμία δίμηνος. Δικαίωμα συμμετοχῆς δραχμή. Δ)σις Δημ. Καπετανάκην, 73, Ἀγγλικὴ Σκάλα, Σμύρνην. ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' — 795)

Ἱππόλυτε, μὲ τὴν ΚΒ'—487 ἐνοοῦσα τὴ «Νέα Τριανδρία».

Τσάρος

(ΚΒ — 796)

Σηρανύου, γιὰ σένα! αὐτὴ ἡ μόδα μοῦ φαίνεται πολὺ δειλή.

Μυστηριώδης Ἵππεύς

(ΚΒ' — 797)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ εἰκονογραφ. δελτάρια. Δ)σις: Ροβεσπιέρον, Ρ. Γ. Ἀθήνας.

Ροβεσπιέρος

(ΚΒ' — 798)

ΞΕΝΗ, εἶσαι ἡ Γρατσιάτου καὶ μένεις στὴν ὁδὸ Ἀκομινάτου 68. Νίκα Βλάχο, εἶσαι ἀπαράλλακτος μὲ τὸν ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗ, τὴν ἔφαγες τὴν Πῆττα, εἶσαι ὁ ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ=ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Ἑλληνοηπειρωτικὴ Εὐφυΐα, εἶσαι ὁ Μυστηριώδης Ἀποκρυφιστὴς=Ἀόρατος Προστάτης.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 799)

Γλυκειά μου ΠΟΠΗ, τὴ σουρπρίζ, στὴν ἔκανε... ἡ ΡΙΤΑ σου. Εὐχαριστήθηκες ; Μὲ τὴν Ἀλίκη... γράμμα ὀκτασέλιδο θὰ λάβῃς.

(ΚΒ' — 800)

ΣΩΤΟ, ἡ περσεντζὴ ἦταν τόσο ἀγνὴ ποθμοιαζε Παρθένας! Δάκρυα μανέβασε... Εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Τί σοῦγραψε ἡ λάουρα;

ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 801)

Παρθενῶν», τὴν ΚΒ'—644 ἀγγελία τὴν ἔβαλες, νὰ μᾶς δεῖξῃς τάχα, ὅτι ἦρθε τὸ Παλικάρι τῆς φακῆς «Ρίτα» ἀπὸ τὴ Σερβία.

Νέος Ὅμηρος

(ΚΒ' — 802)

Ἀνταλλάσσω Μ.Μ. μὲ ἀπαξάπαντας. Ἀπὸ τὴ Ρίτα δὲν δέχομαι.

Νέος Ὅμηρος

(ΚΒ' — 803)

Ναπολέοντα, καλῶς ἐδέχθης τὸν μπαμπᾶ σου· γρήγορα καὶ τοὺς ἄλλους.

Νέος Ὅμηρος

(ΚΒ' — 804)

Διαπλασόπουλα, τί μάθατε; ἡ Ρίτα πῆγε στὸ Ἰταλικὸ πρωξενεῖο κι' ἀγόρασε ζεστὸ πάγο.

Νέος Ὅμηρος

(ΚΒ' — 805)

Κική, Μαυρούκα, τὰ ὡραῖα σας τετράδια μόλις χθὲς ἔλαβα. Εὐχαριστῶ. Δικό μου ἔστειλα. *Κική*, εὐχαρίστως θὰ σοῦ γράψω. *Ζουλιωτοπούλα, Πανταχοῦ Παρών*, γιὰ τὴν πρόταση εὐχαριστῶ. Ἔστειλα.

Φράουλα

(ΚΒ' — 806)

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη, νοῦλες δὲν ἀντιγράφετε ἀκόμη λίγες;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 807)

Ροβεσπιέρε, Νέε Ἀετιδέα, μὴ ξεχνᾶτε καὶ τὴν ἀγγελία τῆς Ρίτας (ΚΒ—359).

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 808)

Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, Τσαρ=Βασίλη Τσίπη.

ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' — 809)

Δάφνης Στέφανε, νομίζεις πὼς οἱ Ἀδραμυττινοὶ μένουν ἄπρακτοι; Λανθάνεις.

Βοσκοπούλα τῆς Ἴδης

(ΚΒ' — 810)

Λευτερία, Μ. Μ. σοῦστειλα. Ἀπάντησε, διατί καθυστερεῖς;

Βοσκοπούλα τῆς Ἴδης

(ΚΒ' — 811)

Ψευδωνυμοῦθῆραι, γέ βρήκατε; Ἀνεκάλυψα :

Παντχοῦ Παρὼν=Καλογλοπούλου, Κική =Κ. Κωνσταντινίδου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

(ΚΒ' — 812)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ.-Ἰουλιανέ, δέχομαι συνεργασίαν Δ)σις : Ὑπερήφανο Ἔλατο, Γλυφάδα.

(ΚΒ' — 813)

«ΚΡΟΝΟΣ». Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ τριαντάλεπτος. Κοκᾶν, Ρ. Γ. Μαρούσι.

(ΚΒ' — 814)

Ρίτα, Μ. Μ. ἔστειλα μέσον Διαπλάσεως. Εὐχαριστῶ.

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 815)

Θέλμα, βλέπεις ὅτι σὲ προλαμβάνω· εἶσαι ἡ Οὐρανία Καρυδάκη.

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 816)

Διαβολόπαιδο, *Νύμφη* τ. Δάσους, Ἰνές, Αφ. Κυπριοπούλα, Λευκασιάτις, Μπερμπαντάκο, Πανελ. Ὄνειρον, Τραγ. τ. Ἑνώσ. Ἰαβέρη, Μικρὰ Πρυγκίπ. Ἀνταλλάσσουμε καρτποστάλ; Στείλατε Δ)σεις.

Κνώσσιος

(ΚΒ' — 817)

ΡΙΤΑ, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ μὲ ἔκανε εὐτυχῆ.

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ